

μου” και τρέφεις εγωϊστικά αισθήματα σε σχέση με τις πνευματικές σου επιτεύξεις, δεν είσαι ούτε γίγκι, ούτε σοφός άνθρωπος, αλλά μόνο ένας εξαπατημένος που υποφέρει από δυστυχία.

Ακόμα κι αν ο Κύριος του σύμπαντος ερχόταν και σου δίδασκε τις ανώτατες διδασκαλίες, ο Υπέρλαμπρος Εαυτός δεν θα εξέπεμπε τη λάμψη του και δε θα αποκάλυπτε τον Εαυτό του, αν εσύ δεν ξεχνούσες τα πάντα και δεν υπερέβαινες ολοκληρωτικά το νου.

Ο Ασταβάκρα τώρα μιλά για τον άνθρωπο της διαρκούς σοφίας. Περιγράφει τα χαρακτηριστικά του φωτισμένου, που είναι ένας αληθινός γνώστης του εαυτού.

Όντας πάντα ικανοποιημένος, με τις αισθήσεις του εξαγνισμένες, χωρίς να θέλει τίποτα, απολαμβάνοντας να είναι μόνος, ο γνώστης της Αλήθειας αγαλλιάζει ρουφώντας το νέκταρ των καρπών της αυτογνωσίας. Όντας πάντα απορροφημένος στον Εαυτό, πώς μπορεί κάποιο αντικείμενο των αισθήσεων να τον προσελκύσει ή να τον απωθήσει, να τον ευχαριστήσει ή να τον δυσαρεστήσει;

Αν ένας πίθηκος απολάμβανε μία φυτεία από ώριμες μπανάνες και ευχαριστιόταν με τα γλυκά φρούτα της, θα έδινε καμιά προσοχή στις πικρές φλούδες και στις ρίζες, που επίσης βρίσκονται εκεί; Γνωρί-

ζοντας ότι ολόκληρο το σύμπαν γεμίζει μόνο με τον Εαυτό του και βλέποντας τα πάντα σαν Ένα, πώς μπορεί αυτός που απολαμβάνει τον Εαυτό να υποκύψει ποτέ στις ηδονές των αισθήσεων, που όλες συνοδεύονται από τη δυστυχία;

Αυτοί που επιθυμούν την εγκόσμια απόλαυση και αυτοί που επιθυμούν την απελευθέρωση, μπορούν να βρεθούν σε αυτόν τον κόσμο. Αλλά πραγματικά σπάνιος είναι αυτός, στον οποίο δεν αφήνονται εντυπώσεις από τα πράγματα που βιώνονται και στον οποίο δεν απομένει καμία επιθυμία για πράγματα που δεν έχουν ακόμα βιωθεί.

Τέτοια είναι αυτή η μεγάλη Ψυχή, που δεν λαχταρά ούτε την απόλαυση, ούτε την απελευθέρωση. Ολότελα αδιάφορος για την εγκόσμια ευημερία, ούτε ελκύει, ούτε απωθεί δραστηριότητες και καθήκοντα. Είναι πάντα αδιαφοροποίητος είτε το σώμα του ζει, είτε πεθάνει.

Ο Ευλογημένος είναι πάντοτε ικανοποιημένος με ό,τι τροφή έρχεται σ' αυτόν από μόνη της. Με το νου του απορροφημένο στον Εαυτό, ζει ευτυχισμένα είτε βλέπει, είτε ακούει, είτε αγγίζει, είτε μυρίζει, είτε τρώει. Γεμάτος με τη γνώση του Εαυτού, δεν αποφεύγει το σύμπαν, ούτε θέλει τη διάλυσή του. Βλέπει μόνο τον Εαυτό.

Ο Σοφός ούτε μένει ξύπνιος, ούτε κοιμάται, ούτε ανοίγει, ούτε κλείνει τα μάτια του. Κάθε στιγμή, σε κάθε μέρος, παραμένει στον Εαυτό, απολαμβάνοντας την υπέρτατη κατάσταση. Γι' αυτόν, ο ωκεανός του κόσμου έχει στεγνώσει. Αγνός στην καρδιά και ελευθερωμένος από επιθυμίες, ούτε προσκολλάται, ούτε αποφεύγει, ούτε κακολογεί, ούτε εξαιρεί, ούτε παίρνει, ούτε δίνει, ούτε πανηγυρίζει, ούτε αποδοκιμάζει.

Κενός από όλες τις προσκολλήσεις και αποτακτισμένος από τα αντικείμενα των αισθήσεων, ο άνθρωπος της γνώσης είναι ελεύθερος από όλες τις προσπάθειες ή τις μη προσπάθειες, παρόλο που μπορεί να ακούει, να βλέπει, να αγγίζει, να μυρίζει, να τρώει, να μιλάει, να περπατάει ή να κάθεται.

Αυτή η μεγάλη Ψυχή δεν διαταράσσεται από τίποτα. Παραμένει ατάραχη και πλήρης, είτε βλέπει μία όμορφη γυναίκα γεμάτη από αγάπη, είτε βλέπει το θάνατο να πλησιάζει. Γι' αυτόν δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στην ευτυχία και τη δυστυχία, στον άνδρα και τη γυναίκα, στην ευημερία και τις αντιξοότητες.

Ο γνώστης του Εαυτού δεν είναι ούτε ταπεινός, ούτε θρασύς, ούτε περίεργος, ούτε απαθής. Έχοντας υπερβεί τους περιορισμούς της ανθρώπινης φύσης και της εγκόσμιας ζωής, πώς μπορεί ποτέ να βλάψει

κάποιον άλλον ή να συμπάσχει με τα βάσανα κάποιου άλλου, όταν γι' αυτόν δεν υπάρχει άλλος;

Καθαρμένος από το αίσθημα του “εγώ” και “δικό μου”, με όλες τις επιθυμίες νεκρές, γνωρίζοντας με σιγουριά ότι δεν υπάρχει τίποτα ξεχωριστό και πως ότι υπάρχει είναι ο ένας Εαυτός, ο απελευθερωμένος ούτε αποστρέφεται τα αντικείμενα των αισθήσεων, ούτε τα ποθεί κι έχοντας πάντα έναν αποσπασμένο νου, τα βιώνει όπως έρχονται.

Παρόλο που μπορεί να δρα, ο Σοφός δε δρα. Έχοντας κενό νου και έχοντας πάει πέρα από την εγκόσμια ζωή, δεν πλήττεται από τις συγκρούσεις του καλού και του κακού. Ούτε και νοιάζεται για το αν βρίσκεται σε στοχασμό ή όχι. Παραμένει όπως ήταν, στην κατάσταση του απόλυτου.

Για έναν που είναι προσκολλημένος στον κόσμο, η ματιά του απελευθερωμένου ίσως μοιάζει κενή, οι πράξεις του χωρίς νόημα και οι αισθήσεις του ανενεργές. Είναι όμως πάντα ολοκληρωτικά παρών στην Επίγνωση της Αλήθειας του. Ελεύθερος από την πλάνη, την ονειροπόληση και τη νωθρότητα, επιτυγχάνει την απεριγράπτη κατάσταση, στην οποία ο νους του έχει σβήσει και έχει πάψει να λειτουργεί.

Ο Ασταβάκρα ολοκληρώνει την ομιλία του με μία